

Endelig skal om Prøvens Varighed bemærkes:

49	Kandidater	tilendebagte	Prøven	paa $\frac{1}{2}$	Aar	eller	derunder,
88	—	brugte	fra $\frac{1}{2}$	til	1	Aar,	
51	—	brugte	fra	1	Aar	til	$1\frac{1}{2}$ Aar,
23	—	brugte	over	$1\frac{1}{2}$	Aar.		

I alt . . . 211,

alt regnet fra Datoen for Justitsministeriets Tilkendegivelse af, at den paagældende efter bestaaet Prøve vilde kunne faa Beskikkelse som Landsretssagfører, til Datoen for den aflagte Prøves Antagelse som forsvarlig.

Angaaende Formerne for Prøvernes Bedømmelse skal jeg endnu oplyse, at de 3 Prøvesager henvises til 3 forskellige Afdelinger saaledes, at normalt 9 forskellige Medlemmer af Retten faar Lejlighed til at deltage i Bedømmelsen hver af 1 af den paagældendes Prøvesager. Naar Domsforhandling i en Afdeling skal finde Sted, underrettes de andre Afdelinger, i hvilke den paagældende har eller har haft Prøvesager, herom, for at Dommerne kan faa Lejlighed til at overvære ogsaa andre af Prøvesagerne end den, hvori de skal domme. Det ligger imidlertid i Sagens Natur, at denne Adgang ikke ofte vil kunne benyttes, da en Afdelings Dommere i Regelen vil være forhindret fra at overvære Prøvesag i en anden Afdeling derved, at de selv er optagne af en Domsforhandling i deres egen Afdeling. Rettens Præsident overværer derhos i størst muligt Omfang Prøvesager for samtlige Prøvekandidater. Naar sidste Prøve er færdig, foretages Spørgsmaalet om den samlede Prøves Forsvarlighed i et Plenarmøde af alle Rettens Dommere, hvor hver af de 3 Afdelinger, hvor Prøvesagerne har været, gør Rede for vedkommende Prøvesags Beskaffenhed, dens Udførelse ved Kandidaten og dens Udfald og saaledes udtaler sit Indtryk af, hvorledes denne enkelte Sag kvalificerer Kandidaten. Først naar alle Sagerne saaledes er gennemgaaet, hvorunder Præsidenten ligeledes kan udtale sig om de Sager, han har paahørt, stemmer de 9 Dommere paa Grundlag af, hvad der herefter foreligger om alle 3 Prøvesager, enkeltvis om, hvorvidt den samlede Prøve findes forsvarlig eller ej. Skulde det ske, at en af Prøvesagerne har været saa enkel eller lille, at den ikke har kunnet give vedkommende Afdelings Dommere noget Indtryk med Hensyn til Kandidatens Egnethed, medfører dette ikke, at Prøven forkastes, men Kandidaten bliver da opfordret til at fremskaffe en anden Sag, der da indgaar som Prøvesag i Stedet for den paagældende Sag. Dette gælder derimod naturligvis ikke, hvis en af Sagerne befindes uforsvarlig udført. Den ovenfor beskrevne Fremgangsmaade ved Afgørelsen medfører, som det vil ses, at den enkelte Dommer ingenlunde stemmer alene paa Grundlag af den ene Sag, der er foregaaet i hans Afdeling, og at derfor en daarlig udført Sag tillægges Betydning ogsaa af de Dommere, der har fundet Behandlingen af deres egen Afdelings Sag forsvarlig, og omvendt.

Østre Landsrets Medlemmer skal herefter enstemmig — for Landsdommer Simonsens Vedkommende henvises dog til hans Stilling som Medforslagsstiller til Udvalgsflertallets Ændringsforslag Nr. 65 og 71 — udtale et bestemt Ænske om, at Landsretssagførerprøven maa blive opretholdt i dens nuværende Skikkelse, o: med Udførelse af 3 Prøvesager, idet man formener, at den for Publikum betyder en værdifuld Sikkerhed med Hensyn til, hvem de betydningsfulde Landsretssagers Udførelse kan betros, og at den paa den anden Side administreres saaledes, at der ikke er Grund til at befrygte, at den lægger kvalificerede Kandidater Hindringer i Vejen for indenfor en rimelig Tid at opnåa Beskikkelse.

Naar det i Udvalgsflertallets af Justitsministeren tiltraadte Ændringsforslag Nr. 65 og Nr. 71 foreslaas, at Landsretten som Grundlag for at udstede Erklæring om Egnethed ikke behøver at have den aflagte Prøve, men kan give den paa Grundlag af et gennem hidtidig Behandling af Retssager erhvervet Kendskab til de paagældende, maa Retten for sit Vedkommende meget fraraade ogsaa denne Ændring af den bestaaende Ordning. Som de tidligere anførte Tal viser, synes der i Virkeligheden ikke at være afgørende Vanskeligheder for Kandidaterne ved indenfor et kortere Tidsrum at forskaffe sig 3 Prøvesager, og den Omstændighed, at disse Sager er anmeldt som og behandles som Prøvesager, bevirker, at Dommerne nøje lægger Mærke til Kandidatens Udførelse af Sagerne og disses Egnethed til at forelægges Domstolene. Skal Retten derimod kunne afgive Erklæring paa Grundlag af et almindeligt Indtryk af den paagældende fra hans Behandling af Sager, hvilket vel maa betyde de Sager,